

«Διότι δεν αισχύνομαι το ευαγγέλιον του Χριστού· επειδή είναι δύναμις Θεού προς σωτηρίαν εις πάντα τον πιστεύοντα, Ιουδαίων τε πρώτον και Έλληνα· διότι δι' αυτού αποκαλύπτεται η δικαιοσύνη του Θεού εκ πίστεως εις πίστην, καθώς είναι γεγραμμένον· «Ο δε δίκαιος θέλει ζήσκει εκ πίστεως»» (Ρωμαίους, α':16-17).

«Ούτος είναι όστις εν τη εκκλησία εν τη ερήμω εστάθη μετά του αγγέλου λαλούντος προς αυτόν εν τω όρει Σινά, και μετά των πατέρων ημών, και παρέλαβε λόγια ζωοποιά, δια να δώσῃ εις ημάς» (Πράξεις, ζ':38).

Το εδάφιο που αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων, είναι από την ομιλία του Πρωτομάρτυρα Στέφανου, ο οποίος κατηγορούμενος από ανθρώπους ότι μιλούσε λόγια αναληθή και βλάσφημα για τον Μωυσή, απολογείται ενώπιον Πρεσβυτέρων του λαού και των γραμματέων, κάνοντας μια αναδρομή στην ιστορία του λαού Ισραήλ. Ο Στέφανος απολογήθηκε με σκοπό να τους μιλήσει για τον Κύριο Ιησού Χριστό, ότι δια προφητειών του Μωυσή αποκαλύπτεται ο ίδιος ο Ιησούς και απέδειξε στους ψευδολόγους και σε όλους που τον άκουαν ότι δεν διδασκε κάτι αναληθές για τον Μωυσή. Στο τέλος της απολογίας του, όταν αφού τους έλεγξε για την σκληροκαρδία τους, ανέφερε την όραση όπου είδε τον Ιησού Χριστό ιστάμενο στα δεξιά του Θεού, αυτοί αντί να μετανοήσουν, τον έπιασαν και τον σκότωσαν με λιθοβολισμό.

Τα 'ζωοποιά λόγια' που αναφέρει ο Στέφανος, είναι οι Δέκα Εντολές που παρέλαβε ο Μωυσής στο όρος Σινά, στην Αραβία, τις οποίες έπρεπε να εκτελέσει ο λαός Ισραήλ, όπως και όλο τον δοθέντα στη συνέχεια από το Θεό νόμο, έτσι ώστε να κερδίσει τη σωτηρία του. Στο καθεστώς της Παλαιάς Διαθήκης (οικονομία του νόμου), η Διαθήκη του Θεού στον άνθρωπο, σαν κληρονόμο της βασιλείας Του, είχε προϋπόθεση την τήρηση από τον άνθρωπο των εντολών του νόμου, όπως είχε πει ο Κύριος στον Μωυσή: **«Θέλετε φυλάττει λοιπόν τα προστάγματά μου και τας κρίσεις μου· τα οποία κάμνων ο άνθρωπος, θέλει ζήσκει δι' αυτό ν. Εγώ είμαι ο Κύριος.»** (Λευιτικό, ιη':5).

Βέβαια κάθε ειλικρινής άνθρωπος θα συμφωνήσει με τον απόστολο Παύλο που διαπιστώνει: **«Ευρίσκω λοιπόν τον νόμον τούτον ότι, ενώ εγώ θέλω να πράττω το καλόν,**

πάρεστιν εις εμέ το κακόν· διότι ηδύνομαι μεν εις τον νόμον του Θεού κατά τον εσωτερικόν άνθρωπον, βλέπω όμως εν τοις μέλεσί μου άλλον νόμον αντιμαχόμενον εις τον νόμον του νοός μου, και αιχμαλωτίζοντά με εις τον νόμον της αμαρτίας, τον όντα εν τοις μέλεσί μου.» (Ρωμαίους ζ:21-23).

Δηλαδή ο νόμος της αμαρτίας που κληρονόμησε κάθε άνθρωπος, μετά την παρακοή των πρωτοπλάστων στο θέλημα του Θεού, αιχμαλώτισε τον άνθρωπο έτσι ώστε παρ' όλο που θέλει να εκτελέσει τον νόμο του Θεού, να μη μπορεί. Στο ερώτημα, γιατί ο Θεός έδωσε τον νόμο αφού ήξερε ότι άνθρωπος δεν μπορούσε να τον εκτελέσει, αναφέρουμε βάσει του λόγου του Θεού τα εξής: Χωρίς τον νόμο δεν μπορεί να καταλογιστεί παράβαση. Επί πλέον ο ίδιος ο νόμος του Θεού προέβλεπε για κάποιες αμαρτίες συγχώρεση μέσω των θυσιών κάποιων ζώων, οι οποίες βέβαια είχαν προσωρινή ισχύ, μιας και δεν μπορούσαν να επιφέρουν ουσιαστική αλλαγή στη συνείδηση του ανθρώπου. Απλά προεικόνιζαν τη θυσία του Ιησού Χριστού.(Ρωμαίους ε':13, Εβραίους ι': 4)

Σήμερα βρισκόμαστε στο καθεστώς της Καινής Διαθήκης (οικονομία της χάριτος) σύμφωνα με το οποίο κληρονόμος της βασιλείας του Θεού είναι κάθε άνθρωπος που μετανοεί για τις αμαρτίες του και δέχεται τη θυσία του Ιησού Χριστού, σαν τον μόνο μέσο καθαρισμού των αμαρτιών του, μέχρι το τέλος της ζωής του. Διαβάζουμε σχετικά στον Λόγο του Κυρίου:« **Δεν είναι τώ ρα λοιπόν ουδεμία κατάκρισις εις τους εν Χριστώ , Ιησού, τους μη περιπατούντας κατά την σάρκα, αλλά κατά το πνεύμα. Διότι ο νόμος του Πνεύματος της ζωής εν Χριστώ Ιησού με ηλευθέρωσεν από του νόμου της αμαρτίας και του θανάτου. Επειδή το αδύνατον εις τον νόμον, καθότι ήτο ανίσχυρος διά της σαρκός, ο Θεός πέμψας τον εαυτού Υιόν με ομοίωμα σαρκός αμαρτίας και περί αμαρτίας, κατέκρινε την αμαρτίαν εν τη σαρκί»** (Ρωμαίους, η': 1-3).

«Εν αυτώ ήτο ζωή, και η ζωή ήτο το φως των ανθρώπων.» (Ιωάννης, α':4)

«Πάλιν λοιπόν ο Ιησούς ελάλησε προς αυτούς λέγων· Εγώ είμαι το φως του κόσμου· όστις ακολουθεί εμέ δεν θέλει περιπατήσει εις το σκότος, αλλά θέλει έχει το φως της ζωής.» (Ιωάννης, η':12)

«εάν όμως περιπατώ μεν εν τω φωτί, καθώ ς αυτός είναι εν τω φωτί, έχομεν κοινωνίαν μετ' αλλήλων, και το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας.» (Α' Ιωάννου, α':7)

Ο Κύριος είπε στους μαθητές Του: **«Αληθώς, αληθώς σας λέγω, Εάν δεν φάγητε την σάρκα του Υιού του ανθρώπου, και πίνετε το αίμα αυτού, δεν έχετε ζωήν εν εαυτοίς. Όστις τρώγει την σάρκα μου, και πίνει το αίμα μου, έχει ζωήν αιώνιον, και εγώ θέλω αναστήσκει αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα. Διότι η σάρξ μου αληθώς είναι τροφή, και το αίμα μου αληθώς είναι πόσις. Όστις τρώγει την σάρκα μου, και πίνει το αίμα μου, εν εμοί μένει, και εγώ εν αυτώ. Καθώς με απέστειλεν ο ζων Πατήρ, και εγώ ζω δια τον Πατέρα, ούτω και ὁ ὅστις με τρώγει, θέλει ζήσει και εκείνος δι' ἐμέ»** (Ιωάννης, ς':53-57). Σε κάποιους από τους μαθητές

φάνηκαν σκληρά αυτά τα λόγια και εγκατέλειψαν τον Κύριο. Βέβαια ο Κύριος μιλούσε πνευματικά, όπως ο ίδιος στη συνέχεια εξήγησε:

«...το πνεύμα είναι εκείνο το οποίον ζωοποιεί, η σάρξ δεν ωφελεί ουδέν ὁι λόγοι τους οποίους εγώ λαλώ προς εσάς, πνεύμα είναι και ζωή είναι»

(Ιωάννης, ς':63). Αυτό που εννοούσε ο Κύριος το καταλαβαίνουμε όταν κατά τη διάρκεια του Μυστικού Δείπνου, καθιέρωσε την Θεία Κοινωνία που πρέπει να μεταλαμβάνουν όλοι οι πιστοί, σε ανάμνηση της θυσίας Του.

«Και ενώ έτρωγον, λαβών ο Ιησούς τον άρτον και ευλογήσας έκοψε και έδιδεν εις τους μαθητάς και είπε· Λάβετε, φάγετε· τούτο είναι το σώμα μου· και λαβών το ποτήριον και ευχαριστήσας, έδωκεν εις αυτούς, λέγων· Πίετε εξ αυτού πάντες· διότι τούτο είναι το αίμα μου της καινής διαθήκης, το υπέρ πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών. ὁ Σας λέγω δε ότι δεν θέλω πίνει εις το εξής εκ τούτου του γεννήματος της αμπέλου έως της ημέρας εκείνης, όταν πίνω αυτό νέον μεθ' υμών εν τη βασιλεία του Πατρός μου.» (Ματθαίος, κς': 26-29)

Συνεπώς για να ανήκει κάποιος στην εκκλησία, που είναι το σώμα του Ιησού Χριστού, πρέπει να είναι κοινωνός του σώματος και αίματος του Κυρίου. Την Θεία Κοινωνία την παρέδωσε ο Κύριος και στον Απόστολο Παύλο, ο οποίος δια Πνεύματος Αγίου επί πλέον τονίζει:

«Το ποτήριον της ευλογίας, το οποίον ευλογούμεν, δεν είναι κοινωνία του αίματος του Χριστού; Ο άρτος, τον οποίον κόπτομεν, δεν είναι κοινωνία του σώματος του Χριστού;

διότι εις άρτος, εν σώμα είμεθα οι πολλοί· επειδή πάντες εκ του ενός άρτου μετέχομεν

»

(Α' Κορινθίους, ι': 16,17 και ια': 23-34)

Έτσι σήμερα, λόγια ζωοποιά και σωτήρια, είναι τα λόγια που περιέχονται στην Καινή Διαθήκη, δηλαδή στο Ευαγγέλιο. Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, σαν Λόγος του Κυρίου,

είναι δύναμη Θεού προς σωτηρία, επειδή μπορεί να αναγεννήσει κάθε άνθρωπο που μετανοεί για τις αμαρτίες του και θέλει με την καρδιά του να γνωρίσει τον Ιησού Χριστό σαν προσωπικό του σωτήρα. Αυτό το εξηγεί ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς στον Φαρισαίο Νικόδημο: **«Απεκρίθη ο Ιησούς, Αληθώς, αληθώς σοι λέγω, εάν τις δεν γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, δεν δύναται να εισέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Το γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκός, εἶναι σὰρξ· και το γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος, εἶναι πνεῦμα. Μη θαυμάσῃς ὅτι σοι εἶπον, Πρέπει να γεννηθῆτε ἄνωθεν. Ὁ ἀνεμος ὅπου θέλει πνέει, και τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλὰ δεν ἐξεύρεις πόθεν ἔρχεται, και που ὑπάγει· οὕτως εἶναι πᾶς ὅστις ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Πνεύματος»** (Ιωάννης, γ΄ :5-8).

Επίσης παρήγγειλε στους μαθητές Του: **«Και εἶπε πρὸς αὐτοὺς· Ὑπάγετε εἰς ὅλον τὸν κόσμον και κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν κτίσιν. Ὅστις πιστεύσῃ και βαπτισθῇ θέλει σωθῇ, ὅστις ὁμως ἀπιστήσῃ θέλει κατακριθῇ.»** (Μάρκος, ις΄ :15,16).

Αρα, ο άνθρωπος, πρώτα πιστεύει στον Ιησού Χριστό και μετά βαπτίζεται στο νερό, όπου 'θάβει' τον παλιό άνθρωπο με όλα τα σαρκικά πάθη και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος 'βγαίνει' νέος άνθρωπος. Ο Κύριος εἶπε ὅτι ὁ ἀνεμος ὅπου θέλει πνέει και τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούς, ἀλλὰ δεν ξέρεις ἀπὸ ποῦ ἔρχεται και που πάει, δηλαδή μπορεί ὁ πιστὸς να μη βλέπει τὸν ἴδιο τὸν Κύριο και τὸ πὼς ἐνεργεῖ, ἀλλὰ παρατηρεῖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναγέννησης. Ἐτσι ἀπλὰ, ὁ Θεὸς ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπο πνευματικὰ για να ζήσει μια νέα ζωὴ και αὐτὸ θα τὸ παρατηρήσει στὴν καθημερινότητά του. Δηλαδή ἐκεῖ που βωμολοχοῦσε, πλέον δεν βωμολοχεῖ, ἐκεῖ που ἐκλεβε, πλέον δεν κλέβει, ἐκεῖ που εἶχε μια δυνατὴ δέσμευση με μια οποιαδήποτε αμαρτία, πλέον εἶναι ἀποδεσμευμένος ἀπὸ αὐτήν. Πως; Μόνο με τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ κει και πέρα ἀρχίζει ὁ ἀγὼνας να μορφωθεῖ ὁ Ιησούς Χριστὸς μέσα στὸν πιστὸ. Βασικὸς παράγοντας σ' αὐτὴ τὴν πνευματικὴ αὐξηση εἶναι τὰ ζωοποιὰ και σωτήρια λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, τὰ ὁποῖα πρέπει να ἐπιποθήσει ὁ κάθε ἀναγεννημένος πιστὸς, σαν τὸ λογικὸ και ἄδολο γάλα, ὥστε να αὐξηθεῖ με αὐτά. Βέβαια, λόγω ἀπροσεξίας και ἀπερισκεψίας θα ὑπάρχουν πνευματικὲς πτώσεις και πωγωνισμοί. Ὁ Κύριος μπορεί να μας συγχωρεῖ και να μας καθαρίζει και ἀπὸ τὶς αμαρτίες που κάνουμε ὄντας πιστοί, ἐφόσον μετανοοῦμε εἰλικρινὰ και ζητᾶμε τὸ αἷμα τοῦ Ιησού Χριστοῦ. Ἀμήν!